

Chương 37

Đáy Hồ Ám Toán Vô Hiệu

Tà áo chàng tung bay rơi xuống xác chiếc thuyền lật úp từ lúc nãy. Lạc Hồng Châu vội kêu lớn:

- Yến ca ca cẩn thận, đừng để thiếp chờ lâu nhé?

Chiếc thuyền bắn đi như mũi tên rời khỏi nơi ấy, chỉ trong hơn một khắc đã đến bờ bên kia. Nhìn về phía bờ rừng nàng đã thấy Thất Đỉnh Thần Ưng Chu Lượng và Trích Tinh Thủ Lữ Ẩn không biết từ bao giờ đang đấu cùng Cửu Hoa Lâm Anh tới lúc quyết liệt.

Bách Hoa Cung chủ khẽ động hai vai thân biến thành đoá mây nhẹ vọt tới hơn mười trượng rơi xuống hiện trường gọi to:

- Nhị vị anh hùng Chu, Lữ xin hãy dừng tay, chúng ta đều là bạn cả mà.

Đồng thời Ngọc Quan Âm cũng theo sát tới vội gọi Lâm Anh:

- Lâm muội muội chờ hiểu lầm, Bạch Phụng Tiên đến đây.

Thì ra hai cô nương này đều là gia tử muội quen biết nhau từ lâu. Chu, Lữ nhị lão vội nhảy ra khỏi vòng chiến. Lâm Anh nhìn thấy Ngọc Quan Âm cũng vội thu chiêu, nàng không hề nhìn Bách Hoa Cung chủ, nhảy lại gần Bạch Phụng Tiên ai oán nói:

- Bạch tỷ tỷ có biết đâu, tiểu muội suốt đời không thể quay về nhà được nữa rồi.

Nàng ôm lấy Bạch Phụng Tiên khóc ngất. Bạch Phụng Tiên đã nghe Yến Lăng Vân kể qua tình huống của Lâm Anh nên ôm lấy nàng an ủi:

- Gần đây tỷ tỷ cũng giống như muội muội thôi, nhiều lần trải qua bất trắc, cảnh huống và tâm sự của muội muội hôm nay Yến ca ca và Lạc tỷ tỷ có kể hết cho ta nghe. Đừng buồn nữa, chúng ta sẽ từ từ tìm cách giải quyết.

Hốt nhiên Cửu Hoa Lâm Anh mở lớn mắt kinh ngạc hỏi Ngọc Quan Âm:

- Phụng tỷ tỷ cũng có biết Yến ca ca nữa sao?

Bạch Phụng Tiên thở dài:

- Nào chỉ có biết thôi ư? Kim Lăng đã lôi đài kén chồng e rằng trong giang hồ hỏi ai mà không biết?

Nàng lắc đầu tiếp:

- Nói ra còn dài, tóm lại có thể bảo rằng Yến ca ca không phải là kẻ bạc tình đâu, từ nay hiền muội cứ nhớ như thế là được.

Nàng kéo Lâm Anh tới cạnh bờ hồ song song ngồi xuống thuật lại cặn kẽ mọi việc đã qua. Thất Đỉnh Thần Ứng Chu lão vội báo với Bách Hoa Cung chủ, họ định đến tiếp ứng Yến Lăng Vân nhưng vừa đến bờ hồ này liền bị Lâm Anh chặn lại ác đấu đã hơn một giờ. Có phần chắc Lâm Anh đã tuân lệnh sư phụ chờ ở đây. Theo ý sư phụ, nếu quả mưu kế thành công, chẳng những sư đồ họ tranh được một tài năng tuyệt thế võ lâm, chí ít cũng có thể thắng tình địch với bớt nỗi hận.

Nghe qua câu chuyện Bạch Phụng Tiên suốt một năm bôn ba vào sinh ra tử và chuyện thất tình của Lăng Vân Yến, Lâm Anh mới hiểu ra chẳng phải chỉ có một mình nàng không được chàng lưu ý. Nhưng dù thế nào nàng cũng không có cảm tình với Bách Hoa Cung chủ, lòng nàng lúc này vô cùng mâu thuẫn, vừa không thể nghe lời khuyên của Bạch Phụng Tiên rời bỏ Nam Hải phái, vừa muốn theo Yến Lăng Vân lên núi Thiên Đô nên trong lòng muôn phần khổ não. Lâu lắm, nàng mới quyết định nói nhỏ với Bạch Phụng Tiên:

- Phản sư là bất nghĩa, Yến ca ca chắc không thể để tiểu muội làm như thế huống gì còn có Chúc tỷ tỷ ở Nam Hải đợi tiểu muội, chỉ cầu mong cho chàng đến Thiên Đô bình an là tiểu muội mãn nguyện rồi.

Bạch Phụng Tiên sức nhớ dù Nam Hải nữ quái có hành vi bất chính nhưng đối với Lâm Anh cũng có ân cứu mạng lại có nghĩa sư đồ, thực không nên khuyên nàng rời sư phụ. Đang lúc hai cô nương đang tâm sự, dưới ánh trăng có một chiếc thuyền nhỏ chạy như bay đến, đầu tiên là giọng âm âm của Đông Hải Song Long cười ha hả:

- Phiền Thượng Quan Hường chủ chờ đợi quá lâu, hôm nay họ Ma chúng ta gặp đúng đối thủ đánh một trận thật thống khoái, không ngờ nhị vị cô nương toàn là những kẻ có bản lĩnh hơn người!

Yến Lăng Vân mau lẹ phi thân lên bờ nói với Bách Hoa Cung chủ:

- Nam Hải nữ quái đã bị ngu huynh đuổi chạy, chúng ta sẽ xử tên tiểu tử họ Tả sao đây? Còn cô nương Lâm Anh không biết đi đâu mất, dường như lão quỷ bà có ý gì khác với môn đệ rồi chăng?

Sự quan tâm của chàng tới đâu nghe lời cũng đã hiểu khiến Lâm Anh ẩn thân trong bụi râm có phần được an ủi. Nàng cảm thấy không nên ở lại đây lâu, liền ghé vào tai Bạch Phụng Tiên thổn thức nói:

- Lòng của tiểu muội đã nói hết với Phụng tử, sau này kẻ nam người bắc nếu chẳng may không có ngày gặp nhau xin hãy nhớ tới tiểu muội!

Không đợi câu đáp, nàng động thân đi xa liền. Ngọc Quan Âm hết sức thương cảm, lâu lắm nàng mới đến chỗ mọi người nói chuyện Lâm Anh đã bỏ đi. Liền đó Yến Lăng Vân giải khai huyết đạo cho Tả Lâm, răn đe rồi thả y luôn. Sau đó chàng từ biệt Địa Sát Bà và Thất Đỉnh Thần Ứng, suất lĩnh chúng nhân nhắm hướng Hoàng Sơn tiến phát.

oOo

Thời tiết chính đang vào mùa xuân. Cảnh sắc ở Hoàng Sơn cực kỳ mỹ lệ kỳ tuyệt. Thiên nhiên ở đây rất lạ lùng, trong những dãy núi chập chùng lại có cả biển nhỏ vì có tới năm cái hồ lớn ở các mặt đông, tây, nam, bắc và trung ương nằm trên thung lũng các rặng núi cao, cũng có ba đào sóng vỗ.

Còn nói về tuyết, không kể mùa xuân, dù là mùa hạ nếu trèo lên được tới đỉnh Thiên Đô Phong vào nửa đêm, nếu quên mang theo áo ngự hàn tất phải chết vì tuyết lạnh. Vì cảnh sắc núi mùa xuân tuyệt đẹp nên mấy ngày nay du khách đến chơi núi cũng đông. Có người từ Tiền Hải tới thẳng Văn Thù Viện, xem cách ăn mặc của các du khách, đại đa số là người trong giới giang hồ chứ không phải du khách bình thường. Do đó có lời đồn đãi sắp tới ngày khai mạc cuộc luận kiếm lần thứ hai ở núi Hoàng Sơn rồi.

Bấy giờ, mặt trời mọc lên chưa lâu, mây mù vẫn còn dày đặc khiến núi non ẩn ước mờ mờ không khí rất trong trẻo. Nơi đầu cái cầu tên là Độ Tiên Kiều thông qua đỉnh Thiên Đô Phong đến Văn Thù Viện giữa hai sườn núi hiểm trở có một hòa thượng mập ngời tĩnh tọa. Lão hòa thượng ấy mặt to mày lớn đầy vẻ sát khí, bên cạnh đầu gối lão đặt ngang một chiếc thiền trượng lấp lóa sáng như chiếc xẻng mà nhà phật gọi là Phương Tiện Sảo, thỉnh thoảng lão lại mở mắt nhìn xuống phía chân núi.

Nếu bảo rằng lão định lên núi thì Văn Thù Viện rất gần đây, sao lão không đến bái phật? Còn nếu bảo lão chỉ muốn ở đây thưởng ngoạn cảnh sắc sao lão lại cứ nhắm mắt hoài không chịu nhìn gì cả? Thêm nữa trời đất vẫn còn rất sớm, nếu không bảo rằng lão đợi du khách đi qua bố thí cũng chẳng có gì hợp lý vì không đúng lúc.

Hành động của lão hòa thượng này đúng là có phần cổ quái. Một lát sau, dưới núi hốt nhiên có người liên tục xuất hiện. Đi đầu là một cậu bé tiểu đồng mới độ mười một mười hai tuổi, mắt sáng môi hồng mặt đẹp như dôi phấn, sau lưng theo hai người đều là thiếu nữ áo xanh võ phục lưng đeo trường kiếm còn rất trẻ tuổi và rất đẹp. Họ nhảy lên núi nhẹ nhàng như đi trên đất bằng, không cần nói cũng biết họ đều là con cái nhà võ lâm thế gia. Họ vừa đi vừa cười cười nói nói rất ư khoái lạc, nhưng chưa đến gần đầu

cầu lão hòa thượng mập kia đang ngồi bỗng mở đôi mắt quát lên giọng ồm ồm vang động:

- A di đà phật! Bọn trẻ con này đi đâu?

Chú tiểu đồng đi đầu nghe tiếng nói liền dừng chân đảo lộn hai con mắt sáng thăm dò đối phương. Một lúc mới trề môi đáp:

- Hừ, lão biết làm gì?

Rõ ràng họ chẳng ai quen biết ai. Cái cầu này chẳng lấy gì làm rộng, thiên trượng của lão hòa thượng lại hoành ngang thành một hàng rào chặn đường qua lại, còn hai bên là vực sâu thăm thẳm không còn con đường nào khác, không thể nào có cánh bay qua.

Bấy giờ lão hòa thượng mập nghe tiểu đồng không đáp chính vào câu hỏi của mình, hai mắt lão lên long lanh nhìn thẳng như cố tìm hiểu mấy thiếu niên này là con cái nhà ai. Lâu lắm, lão mới cau mày hỏi:

- Chắc ba đứa nhỏ đều là môn hạ Thiên Đô?

Câu ấy cũng chỉ là câu suy đoán vậy thôi, nào ngờ tiểu đồng kia lại rất ngỗ nghịch, nó xì mũi một cái đáp liền:

- Phải thì sao, không phải thì sao?

Mắt nó trừng lên quát to:

- Mau vớt cây gậy này qua cho thiếu gia đi qua.

Người nó còn nhỏ mà khẩu khí đã lớn lối. Lão hòa thượng bị chọc giận liền bật cười khanh khách:

- Nếu chúng bay không báo cho biết tính danh môn phái thì đừng hòng đi qua cái Độ Tiên Kiều này!

Tiểu đồng ngang ngược không chịu kém:

- Chỉ sợ khó được vậy lắm!

Tiếp liền cười hích hích:

- Chúng ta đánh cuộc chơi không?

Có lẽ lão hòa thượng ở đây để truy tìm thân thế các người qua lại nên cũng bị hấp dẫn hứng thú, lão đáp:

- Cũng được! Người nói ra đề mục đi! Nếu thua các người phải nói thật môn phái, không chối né?

Lão dường như đã nắm chắc phần thắng, nhưng tên tiểu đồng lắc đầu cười:

- Hừ! Người chối tí nữa sợ không phải là thiếu gia đâu!

Nó ưỡn cao ngực như người lớn cao giọng:

- Muốn thi văn? Hay muốn thi võ? Nếu lão thua thì sao?

Đồng thời thiếu nữ đứng sau cũng xen vào:

- Hay là nếu lão thua sẽ phải cho chúng ta cái thiền trượng kia chịu không?

Đề nghị ấy khiến lão hòa thượng dở khóc dở cười, lão đứng bật dậy mắt trừng nhìn tiểu đồng:

- Được! Cứ như vậy, bất luận muốn cuộc thế nào ta đây cũng xin thù tiếp, tiểu quỷ người nói mau đi!

Tiểu đồng đảo mắt chỉ vào đỉnh núi bên cạnh:

- Chúng ta thi khinh công chơi nhé?

Lão hòa thượng cú tưởng chúng đề ra mục gì khó lắm nào ngờ chỉ có dễ như vậy, lão bật cười ha hả:

- Hay lắm, hay lắm, lão tặng ta nhường các người trước đó.

Tiểu đồng không buồn đáp, hình như nó đang ngẫm vận khí hành công. Chỉ một lát sau, nó hơi lay động đột nhiên bay vọt lên như mũi tên bắn lên trên trời rất khéo rơi đúng chỗ nó vừa chỉ lúc nãy. Đương nhiên công phu ấy nếu là ở một võ lâm cao thủ cũng chẳng lấy gì làm lạ nhưng đứa bé này chỉ mới mười một mười hai tuổi, đạt được thành tựu như thế đâu phải dễ dàng? Tiểu đồng lại phiên thân rơi xuống nhìn đối thủ mỉm cười:

- Lão làm được chăng?

Lão tặng không thèm đáp chỉ gạt đầu vài cái từ từ bỏ thiền trượng xuống thung dung bước tới ngẩng mặt nhìn lên đỉnh núi, tay áo phất mạnh, thân hình cất lên hơn năm trượng, khinh công tạo chỉ mười phần tinh diệu.

Nào ngờ chính lúc lão định sử xuất Diêu Tử Phiên Thân hạ xuống đỉnh núi, bỗng bên dưới nghe một tiếng cười thích thú:

- Lão trọc đầu nhìn đây, phải chúng thiếu gia đã qua cầu rồi không?

Lão nhìn thấy cả ba thiếu niên lợi dụng cơ hội đã vọt qua bờ bên kia, nhất là tên tiểu đồng nhanh như điện chụp luôn cây thiền trượng của lão. Điều đó khiến lão nổi giận xung thiên, hạ thân liền xuống phi thân đuổi theo vừa chạy đuổi vừa quát:

- Hôm nay lão tăng ta mà không bắt được tiểu quỷ, từ nay ta không thềm nhận là Tiểu Diện Phạt nữa!

Thì ra lão tăng này là người của Kim Gia Trại tên là Tiểu Diện Phạt Pháp Không! Mặc dù vậy tiểu đồng kia cũng chẳng có vẻ gì là sợ, nó cầm ngang cây thiền trượng chạy tới eo núi đứng lại chờ đợi, nó lại còn cười hi hi trêu chọc:

- Đừng nổi giận như thế, thua còn chưa tính định chối nữa ư?

Khi lão đến khá gần, nó mới chuyển thân phi vọt lên một ngọn nhai hiểm trở vừa cười vừa mắng:

- Lão trọc đầu! Tên lão là Tiểu Diện Phạt hay là cái gì? Mau nói cho rõ, thiếu gia không thềm giết kẻ vô danh đầu!

Bấy giờ Tiểu Diện Phạt Pháp Không đã nổi giận xung thiên, không thềm nói một câu cứ đuổi theo một mạch. Một lão hắc đạo thành danh đã lâu, hôm nay bị đứa bé lấy cả binh khí, sự nhục nhã ấy lão sao chịu nổi?

Nào ngờ lão chỉ đuổi được theo có vài dặm, khí núi cộng với mây mù tỏa lên mờ mịt chẳng còn nhìn thấy bóng dáng chú bé tinh nghịch kia đâu nữa. Lão ngơ ngẩn đưa mắt nhìn ra, đột nhiên phát hiện cách lão không xa đứng sừng sững một trung niên râu lưa thưa mặc một áo ngắn, sau lưng có hai con vượn lớn kỳ dị. Trung niên áo ngắn ấy bực bội quát:

- Lão trọc dám vi phạm tới Thiên Đô Phong của ta, thật là cả gan!

Tiểu Diện Phạt Pháp Không giật mình sợ thềm:

"Ta thật hồ đồ, lọt vào âm mưu của thằng tiểu quỷ kia rồi. Thật chí nguy!"

Nhất là lão đã nhận ra trung niên ấy chính là một trong Hoàng Sơn Tứ Kiệt có tên Thương Hải Khách Bành Xuân, bụng càng than khổ thềm! Nhưng nếu nhận thua thì lại quá nhục, lão bèn cố định tâm ngang nhiên cười lạnh một tiếng:

- Hừ! Thiên Đô Phong là nơi thập phương du khách tìm đến, tại sao phật gia ta không đến được?

Lão đảo mắt quát:

- Ta với người nguyên không hề xâm phạm tới nhau, nếu biết điều mau đưa ra ba tên oắt con vừa mới lừa ta ra đây nhận tội với phật gia ta, tất cả mọi chuyện đều xong, nếu không...

- Nếu không thì sao? Bành tam gia ta không tin kẻ tà ác như lão, với bản lãnh của cẩu tặc người đâu xứng đáng nói chuyện với ta?

Hai người, một vừa mới bị tiểu đồng chọc giận rồi biến mất, quyết ngờ là Thiên Đô môn nhân, một lại có ý nghi ngờ đối phương chỉ mượn cớ tới đây gây sự nên rất bức bối. Nhất là Thương Hải Khách Bành Xuân tính tình nóng nảy, coi kẻ ác như cừu hận, mấy ngày nay y lấy làm gai mắt vì thấy bọn hắc đạo tụ tập trên Văn Thù Viện, chỉ vì phải giữ mệnh lệnh của Chưởng môn chưa dám can dự vào. Bây giờ có người lại dám tìm đến tận Thiên Đô Phong, y làm sao nhịn được nữa?

Thương Hải Khách chỉ tay vào Tiểu Diện Phật Pháp Không nhìn nghiêng về phía hai con vượn phía sau, ra lệnh:

- Đại Hắc, Nhị Hắc, mau đuổi tên trọc kia xuống núi cho ta!

Hai con thú ấy như hiểu lời chủ nhân, nghe lời lập tức nhảy tới, bốn mắt đỏ gay, cánh tay dài vươn ra mấy chục móng tay cong sắc như những thiết câu chụp tới, gió bốc lên tanh tưởi, mau như điện thực là hung hãn.

Tiểu Diện Phật Pháp Không thấy thế cũng quát lên một tiếng lập tức nghiêng lưng tránh qua, song chưởng đẩy tới, người và thú tiếp qua một thế cuốn lấy nhau. Nói về công lực, lão tăng không phải tầm thường, người lão như con hổ điên, gân cốt cứng cỏi, lúc chưởng lúc quyền vùn vụt tiến đánh rất mãnh liệt. Lúc mới xuất thủ lão khinh thường không coi hai con vật vào đâu, nhưng qua vài chục chiêu hấn vẫn bị hai con vật tấn công hai bên tả hữu bức bách nhiều lúc luống cuống mới phát giác đối thủ chẳng những có thiên tính dị bẩm, tung hoành linh lợi mà còn biết cả chiêu thức lúc né lúc đỡ, lúc công lúc thủ phiêu hốt như gió cuốn chẳng kém gì con người. Lão chỉ cầm cự được hơn ba mươi hồi, cuối cùng lão đánh một chiêu vụng về thất thủ bị một con vượn chụp trúng đầu. Chúng bu lại xé rách hai tai lão đau đến hai mắt đỏ hào quang máu đầm đìa, đột nhiên thân hình lão chấn động, lập tức bị xô lăn xuống núi như một trái cầu thịt. Thương Hải Khách cười ha hả:

- Hôm nay ta tạm tha cho lão trọc sống, hãy báo với đồng đảng, nếu còn động tới bản sơn nên lấy lão làm gương!

Thương Hải Khách Bành Xuân lấy làm đắc ý vừa trừng trị được Tiểu Diện Phật, ngẫu nhiên y đưa mắt nhìn tới đám mây trôi nổi hình như ẩn hiện có mấy bóng nhân ảnh nho nhỏ đang phi thân lên cấm địa Thiên Đô Phong, tuy y chưa biết là bạn hay thù nhưng bốn phận trấn thủ ở đây, không nhìn rõ là ai, nếu là địch nhân còn mặt nào nhìn Chưởng môn? Y vẫy hai con vượn đến, vội vàng quát to:

- Người nào đi đó? Mau dừng bước lại!

Phảng phất đối phương đã nghe lời dùng thân. Thì ra đó là một nam hai nữ, tất cả còn rất trẻ, trong ấy ngoài một người y nhận biết là cháu gái của chủ nhân Thủy Tín Phong họ Lãnh, còn hai người kia đều lạ mặt. Y trầm sắc quát:

- Bản môn cấm địa, đâu để các người vào được? Thương hại các người trẻ người non dạ, tạm tha lần đầu, mau quay về đi!

Tuy y đã đuổi nhưng tiểu nam đồng đi đầu chẳng có sắc gì sợ, nó rất lễ phép cung thân:

- Văn bối là nghĩa đệ của Yến Lăng Văn tên gọi là Gia Cát Ngọc. Phụng lệnh gia mẫu theo hai vị tỷ tỷ đây có việc cần đến Phi Vân động gặp Lăng Văn Yến tỷ tỷ, xin đại thúc gia ân.

Hai mắt nó long lanh sáng vẻ mặt rất thành khẩn nói tiếp:

- Văn bối chính đang chưa biết đi đường nào, đại thúc có lẽ là người được gọi là Thương Hải Khách Bành Xuân tam thúc, xin hãy dẫn đường cho chúng văn bối được chăng?

Nét mặt nó vốn đẹp dễ hoạt bát, ngôn ngữ lại rất thân thiết ôn hòa, chẳng những không chịu quay về lại còn yêu cầu đối phương dẫn đường. Nhất thời Bành Xuân hơi lúng túng vì hài tử Gia Cát Ngọc này nhìn rất đáng mến vả chẳng hiện nay toàn bộ người của Thiên Đô Phong đang tìm mưu kế tranh thủ Yến Lăng Văn, lẽ nào cự tuyệt nghĩa đệ của chàng? Hướng gì Bành Xuân đã tuổi trung niên mà chưa có con, rất yêu thích các đứa bé linh tuệ, lập tức y đổi mặt vui vẻ mừng yêu:

- Tiểu quỷ này nếu đã có việc cần sao không công khai mà lại lén lén lút lút để dẫn cả bọn tặc nhân lên Thiên Đô Phong?

Chú bé tiểu đồng thấy Thương Hải Khách thay đổi nét mặt không còn giận dữ như trước, liền tiến thêm mấy bước hoan hỷ:

- Bành tam thúc ơi, phải chú nói tới lão hòa thượng mập ấy không?

Nó đỏ mặt chu mỏ:

- Hừ! Lão trọc chẳng biết thẹn là gì, đã thua người ta còn cố chối!

Nó liền kể chuyện đánh cuộc vừa rồi, cuối cùng nó đưa cặp mắt ngây thơ hỏi:

- Tam thúc hãy xét xem, lão trọc ấy dám đuổi tới đây không?

Lúc ấy Bành Xuân đã hưng phấn lắm, y nắm lấy cánh tay bé nhỏ của tiểu đồng cười ha hả:

- Không dám, không dám đâu, tiểu hài tử có lý lắm!

Tiểu đồng lợi dụng cơ hội đứng sát vào y cười khanh khách:

- Tiếc rằng thanh Phương Tiện Sản kia nặng quá không dễ mang đến đây, nếu không cháu sẽ tặng cho đại thúc có phải hay lắm không?

Tiếp đó nó giới thiệu với "đại thúc" Bành Xuân hai tỷ tỷ là Ngọc La Sát Gia Cát Thanh Hà và Lãnh Bích Mai. Hai thiếu nữ chỉnh đốn áo làm lễ ra mắt. Như thế mặc cho Thiên Đô phái có sơn quy không đón tiếp người ngoài, Thương Hải Khách cũng quên cả chấp hành. Y nhìn hai thiếu nữ một cái, sau đó quay sang Gia Cát Ngọc thổ dài:

- Chú bé ơi, tuy ta cũng có thể tạm thời cho các người vào cấm địa bản môn một lần nhưng chỉ sợ diệt nữ Yến nhi khó mà tiếp các người đó thôi.

Tiểu đồng Gia Cát Ngọc vội hỏi:

- Chẳng lẽ Lăng tỷ tỷ lại rời Hoàng Sơn rồi sao?

Bành Xuân lắc đầu:

- Chú bé, ta nói thật, nàng bây giờ nhất tâm thờ phật, đoạn tuyệt với trần thế, chẳng những không gặp bất cứ ai mà đến cha mẹ cũng rất ít gặp, thiết tưởng các người làm sao gặp được nàng?

Nguyên vì nữ hiệp Lăng Vân Yến từ lúc ở Cửu Cung Sơn ôm xác Hồng Lăng Nữ đêm ngày về đến Hoàng Sơn liền dựng mộ nàng ngay cạnh chỗ ở của mình là Lang Hoàn Tiểu Trúc trên ngọn Thiên Đô Phong là nơi phong cảnh tuyệt thú. Sau khi nàng vội bẩm báo với phụ mẫu xin cho nàng đến Chiết Đông trả thù cho Chung Tuệ Phân và Cát Phi Quỳnh đồng thời tiếp ứng ma nữ Khuyết Hàn Hương. Với nàng, nhân thất bại vì tình thương tấm lòng đã nguội lạnh chuẩn bị sau khi trả thù xong liền quy y phật pháp, nhưng phụ mẫu lại từ chối và chỉ thị cho nàng trước khi đại hội luận kiếm lần thứ hai diễn ra ở Hoàng Sơn, nàng chỉ tuân lệnh không được sinh sự với quần ma để tránh bớt mây động rừng, ảnh hưởng đến đại cục võ lâm. Vả chăng phụ mẫu nàng đều biết tính tình rộng lượng của nàng, chỉ vì nhất thời bị oan uổng chứ việc hôn nhân chưa đến nỗi tuyệt vọng.

Rồi đó hạ lệnh cấm nàng xuất sơn, Lăng Vân Yến không thể làm sao hơn bèn nhờ Vô Tình Kiếm Ưu Đàm thần ni đến cứu trợ Thiên Thủ Quan Âm Khuyết Hàn Hương, rồi đóng cửa tạ khách không gặp bất cứ ai nữa, suốt ngày nhang khói bên mộ Cát Phi Quỳnh hoặc tụng kinh lễ phật.

Phụ thân nàng Thanh Bình Kiếm Khách Lăng Uyên, mẫu thân nàng Từ Tâm Tiên Tử Mạnh Vô Song đều đã quá ngũ tuần chỉ có nàng là con gái duy nhất từ bé nuông chiều đã quen không nỡ trách móc nàng cứ để nàng tùy ý.

Cũng vì đó Lăng gia nhị lão mới quan tâm tới hành tung Yến Lăng Vân, hy vọng sẽ sắp đặt để thỏa tâm nguyện con gái. Mấy hôm nay thấy bọn hắc đạo kéo nhau tới Hoàng Sơn nên càng đề phòng nghiêm ngặt kẻ lạ mặt lên ngọn Thiên Đô. Câu chuyện ấy, dĩ nhiên Thương Hải Khách không tiện nói ra. Cũng vì vậy tiểu đồng Gia Cát Ngọc không tin ngay, vội nói:

- Đại thúc đừng từ chối, văn bối bất cứ ra sao cũng phải vào tìm Lăng tỷ tỷ mới được.

Nó bí mật nháy mắt với Thương Hải Khách:

- Đại thúc đừng quên văn bối là nghĩa đệ của Yến ca ca đấy nhé!

Nghe câu ấy Bành Xuân động tâm hoang mang tự nghĩ:

"Bé con này nói không sai. Chắc rằng chúng đem đến tin tức gì của tên họ Yến ấy chẳng?"

Y gật đầu mỉm cười:

- Thôi được! Để các người vào một chút cũng được.

Liền đó chuyển thân nhìn hai con vượn khế nói gì đó, có lẽ dẫn chúng ở đây canh gác, sau đó nắm tay tiểu đồng sai hai thiếu nữ theo sau đi sâu vào trong núi. Họ băng rừng vượt suối xuyên qua những đám mây trôi nổi. Khoảnh khắc sau đến một sơn cốc thấp là đến mục đích. Chỉ thấy tùng xanh bách biếc, quái thạch như rừng. Chính giữa là một vùng cỏ xanh như tơ, gió thổi hây hây đưa hương ngào ngạt, quả nhiên là chốn thần tiên.

Nhưng Thương Hải Khách Bành Xuân không chịu dẫn vào sâu, y mỉm cười chỉ một cửa động nháy mắt ra hiệu cho tiểu đồng rồi biến mất trong đám cây rậm rạp. Đồng thời Gia Cát Thanh Hà cũng phát hiện cạnh động có một ngôi mộ mới mọc đầy kỳ hoa dị thảo, nàng đã biết đó là mộ ai rồi nên liền chạy vội đến. Quả nhiên nhìn thấy tấm bia viết mấy chữ lớn: "Đông Hải nữ hiệp Cát Phi Quỳnh chi mộ" bên cạnh khắc thêm một dòng nhỏ: "Nghĩa muội Lăng Vân Yến kính lập". Ngọc La Sát vừa thấy mấy chữ ấy đã quên hết mọi sự, nước mắt liền trào ra cất tiếng khóc thất thanh.

Tiểu đồng Gia Cát Ngọc cũng đến bên, nó bồi hồi bi thương, đến kẻ chưa biết Cát Phi Quỳnh là Lãnh Bích Mai cũng thổn thức quỳ bên. Thực không ngờ mới một

năm trước Hồng Lăng Nữ còn đa tình là thế mà nay đã nằm dưới ba thước đất lạnh lẽo hồn mang ly hận.

Phải chăng câu "hồng nhan bạc mệnh" là đúng chăng? Lâu lắm, hốt nhiên Gia Cát Ngọc ngừng khóc đang quỳ đứng bật dậy lớn tiếng nói:

- Linh hồn Cát tử tử nếu hiểu thấu, hôm nay tiểu đệ xin phát thệ, không bắt lão quỷ bà báo thù cho tử tử, tiểu đệ thề chẳng làm người.

Gia Cát Thanh Hà thở dài nhẹ nhàng:

- Tiếc rằng bản lãnh chúng ta còn kém chưa thể là địch thủ của yêu bà họ Cổ! Nếu không đây chẳng là cơ hội để ta báo thù cho Cát tử tử.

Hiển nhiên hai chị em họ Gia Cát thấy tiếng khóc không đủ để Lăng Vân Yến xuất hiện nên cố ý nói thật to để khiêu khích Lăng Vân Yến phải xuất hiện. Quả nhiên Gia Cát Ngọc không thẹn danh Tiểu Thần Đồng.

Chính lúc câu nói của Gia Cát Thanh Hà vừa dứt, liền nghe trong đám hoa cỏ rậm rạp có tiếng quát thán thốt:

- Người nào cả gan dám đến Lang Hoàn Tiểu Trúc của ta, sao chưa cút mau?

Một luồng gió cuốn qua, sau ngói mộ hiện ra một thiếu nữ diễm lệ nhưng dung nhan tiêu tụy không son phấn, quần áo đạm bạc. Lãnh Bích Mai nhận ra ngay là Lăng Vân Yến, lập tức đứng dậy nói lời:

- Lăng tử tử đừng nổi giận, là tiểu muội đây mà!

Cô nương họ Lãnh ấy vốn không phải là kẻ hạ lưu, hôm nay đến đây chẳng qua cũng là phụng mệnh gia sư. Không ngờ Lăng Vân Yến làm vẻ không quen biết, lạnh lùng đáp:

- Ai là Lăng tử tử của người? Đến đây làm gì, nói mau?

Lãnh Bích Mai giận đến đỏ mặt tự nghĩ:

"Người tưởng ta sợ người ư?"

Nàng đang định phát tác bỗng nhiên Tiểu Thần Đồng chùi nước mắt chen lời đáp:

- Chúng tôi đều là bằng hữu của Cát tử tử lúc sinh tiền, chẳng lẽ lặn lội ngàn dặm tìm đến đây tế lễ tử tử cũng không được sao?

Nó tuy nhỏ nhưng lời nói đạt tình đạt lý mười phần sắc sảo, nhất thời Lăng Vân Yến cứng lời một lúc không biết đáp ra sao. Cuối cùng Gia Cát Ngọc chu miệng lạnh nhạt nói:

- Nghe nói Lăng nữ hiệp không phải là bạn tốt của Cát tử tử lúc sinh tiền, nếu tử tử ghét người khác đến đây tế lễ khó coi, chúng tôi xin được đem phần mộ này đi nơi khác có được không?

Câu ấy khiến Lăng Vân Yến biến sắc mặt. Nàng nổi giận chỉ mặt Gia Cát Ngọc:

- Tiểu quỷ nhiều lời! Ai nói Lăng Vân Yến ta không phải bạn tốt của Cát Phi Quỳnh?

Gia Cát Ngọc không chịu thua, nói ưỡn ngực cười hăng hắc:

- Nghe nói bản lãnh Lăng nữ hiệp cực cao, Yến ca ca ta hiện thời thương thế chưa khỏi hẳn, giả như thật là bạn tốt của Cát tử tử, tại sao kẻ thù đến gần bản sơn Văn Thù Viện gần trong gang tấc mà tử tử không ra khỏi động?

Gia Cát Thanh Hà đứng bên cạnh xen vào cố ý khiêu khích:

- Xin Lăng nữ hiệp đừng trách, xá đệ ta miệng mồm vụng về. Kỳ thực địch nhân thanh thế rất lớn, chẳng những có cả Kim Gia Trại lẫn Lạc Hồn Nhai gởi lực lâm thiếp đi khắp nơi tất cả bọn hắc đạo đều tụ tập về đây, mà còn cả bọn Âm Sơn Bạch Cốt Giáo, nhị vị lão quái Hồng Mao Bích Nhân và bọn đồng đảng cũng sắp tới. Người chết đã chết rồi, người sống phải biết giữ thân cũng là thường tình thôi.

Nghe khẩu khí, ba thiếu niên này rõ ràng đến đây là theo kế hoạch của Thần Cơ Diệu Toán Gia Cát Huyền vì thấy Tam Quỷ chủ động mời đến Hoàng Sơn đủ mặt hắc đạo với mưu đồ khiêu chiến Yến Lăng Vân, tiêu diệt Huyền Âm phái chính thống, lão sợ thế cô đơn thân nên định khiêu khích nữ hiệp Lăng Vân Yến xuất hiện đồng thời liên kết Thiên Đô phái để tăng thêm thanh thế.

Lăng Vân Yến mới nghe qua cũng có hơi bị kích động, nhưng chỉ chốc lát nàng lại bình tĩnh lại liếc nhìn hai chị em Gia Cát, lạnh lùng nói:

- Các người đóng kịch cũng khá hay đấy, chỉ tiếc ta đâu dễ kích động?

Nói xong liền xoay người về phía rừng gọi lớn:

- Tam sư thúc lão nhân gia! Đùa giỡn đến đây là đủ rồi!

- o O o -